

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI BẢY
LÝ HÀN THU MỘT MÌNH XÔNG TRẬN

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Du cô nương ! Phương Tú là một con người xảo quyết tâm địa ghê gớm. Chúng ta khó mà địch lại bọn chúng nhưng tại hạ có cách tìm ra được Hàn Đào.

Du Tiểu Quyên nói :

- Xin cho nghe lời cao luận.

- Tại hạ ra mặt khiêu chiến, cô nương đứng bên theo dõi hễ người nào ngấm ngầm điều khiển đại cục thì đúng là Hàn Đào không sai nữa.

Du Tiểu Quyên nói :

- Lý huynh đã thử sức với bọn họ rồi chuyển này nên nhường để tiểu muội ra tay.

- Muốn đối phó với bọn hung thần ác ma này không thể nể nang gì được. Bàn tay tại hạ đã nhuộm máu tanh gây nên sát nghiệp thì giết thêm mấy người cũng chẳng hề chi.

Chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời dõ dáo bước tiến ra, Tần Nhi đảo mắt ngó sang đối phương thì thấy bên địch có đến sáu, bảy chục người thì nghĩ thâm trong bụng :

- Nếu bên địch liên thủ hợp lực chiến đấu thì việc thắng bại đã rõ rồi.

Lúc này Lôi Phi đã đứng lên tựa cửa để theo dõi tình thế Du Tiểu Quyên khê bảo Quân Trung Phụng :

- Xin cô nương hãy chủ trương đại cục cho, tiểu muội đứng lược trận giúp Lý huynh.

Tần Nhi khê nói :

- Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ cần để ý bọn chúng vây đánh y.

- Ta đã có chú ý, muội muội cứ yên tâm.

Nàng mỉm cười cất bước tiến ra, Lý Hàn Thu còn cách đối phương chừng tám thước thì dừng lại, chàng giơ trường kiếm lên hỏi :

- Vị nào muốn thử trận đầu ?

Bỗng thấy một đại hán thân thể cao lớn tay cầm cây mai hoa trương rào bước ra đáp :

- Tại hạ xin lĩnh giáo.

Người này đứng với đồng đội cao hơn hẳn một cái đầu, lúc này một mình gã xuất trận càng nhìn rõ người gã như pho tượng hô pháp, vai lớn lưng rộng. Vừa trông đã biết ngay một nhân vật sức mạnh như thần.

Lý Hàn Thu nghĩ thâm trong bụng :

- Thanh trường kiếm của ta là loại vũ khí nhẹ mà gã kia lại sử dụng cây Mai hoa trượng là một thứ khí giới ngoại môn, ta cần phải coi chừng cây Mai hoa trượng của gã không để đụng vào mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng vung kiếm lên nói :

- Nào mời các hạ.

Đại hán không nói câu khách sáo giang hồ vung cây Mai hoa trượng lên hô :

- Các hạ hãy coi chừng.

Vèo một tiếng, gã quét ngang cây Mai hoa trượng, Lý Hàn Thu sững sốt miệng lẩm bẩm :

- Gã này sử dụng cây Mai hoa trượng làm thiết côn.

Nội lực của đại hán rất mãnh liệt cây Mai hoa trượng rít lên veo veo, Lý Hàn Thu không dám coi thường vội hít một hơi chân khí lùi lại ba bước. Đại hán nổi lên tràng cười ha hả gã lại ra chiêu " Ngũ đỉnh lạc sơn " cây Mai hoa trượng nhằm đầu đối phương bổ xuống. Lý Hàn Thu thấy thế trượng của đối phương như núi Thái sơn ập xuống chàng không dám vung kiếm lên gạt tung mình nhảy sang một bên để né tránh. Đại hán lại thi triển cây Mai hoa trượng trượng phong rít lên vù vù và rượt theo Lý Hàn Thu đánh tới. Chàng không dám dùng trường kiếm trong tay để đón lấy thế trượng nặng nề của đại hán chàng lại lùi thêm mấy bước. Đinh Bội chau mày nói :

- Khí giới của Lý đệ nhẹ quá nên y mới không dám đón tiếp thế công của đối phương, tại hạ phải ra giúp y một tay.

Rồi lão cất bước tiến ra, Du Tiểu Quyên hô :

- Đứng lại !

Đinh Bội quay lại nhìn Du Tiểu Quyên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

- Y không cần đến Đinh huynh giúp đỡ đâu, chắc y đã có kế kiếm chế bên địch.

Đinh Bội đối với Quyên Nhi vẫn có lòng kính sợ quả nhiên lão không dám tiến ra trợ lực nữa. Lý Hàn Thu sau khi đã tránh mấy chiêu và nhìn ra chỗ sơ hở của đối phương, đột nhiên chàng tiến lại giấu kiếm ở dưới khuỷu tay cúi xuống tránh khỏi cây Mai hoa trượng rồi mới vung kiếm đâm tới nhanh như chớp. ánh hàn quang vừa lấp loáng tiếng rú rừng rợn đã vang lên. Tiếp theo nghe đánh " binh " một tiếng cây Mai hoa trượng đâm máu tứ cánh tay đại hán chảy xuống bay ra xa hơn trượng rớt xuống đất. Lý Hàn Thu ra chiêu mau lẹ quá chừng chặt đứt cánh tay mặt của đại hán, cây Mai hoa trượng trong tay chưa kịp buông ra. Đến khi cây Mai hoa trượng rớt xuống đất cánh tay đại hán mới rời ra khỏi khí giới. Lý Hàn Thu đánh một kiếm đã thủ thắng tiếp theo chàng phóng cước đá vào đại hán.

Bỗng thấy một võ sư mình mặc áo đen khế giơ hai tay lên, tám đại hán áo đen đứng bên hấn xô ra bao vây Lý Hàn Thu, hiển nhiên đối phương toan ỷ vào số đông để thủ thắng. Võ sư áo đen vừa cử động hai tay tuy rất khế nhưng cũng không qua mắt Du Tiểu Quyên được. Nàng để ý nhìn đại hán kia một hồi ghi nhớ những đặc điểm trong người hắn, bụng bảo dạ :

- Người này đúng là Hàn Đào không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng nàng không nói ra miệng. Đột nhiên Lý Hàn Thu quát lên một tiếng thật to chàng huy động thanh trường kiếm trong tay quay lại nghinh địch tám đại hán, chàng huy động Thất tuyệt ma kiếm thành một bức màn lạnh lẽo xung quanh mình mà lần xả vào đối phương đang bao vây chàng. Tám đại hán bốn tên dùng đao bốn tên dùng kiếm cả tám thứ binh khí toan động thủ lập thành thế bao vây, nhưng kiếm phong của Lý Hàn Thu ào ạt vung ra tứ phía khiến cho đối phương chân tay cuống

quít, tám đại hán không tài nào tạo thành trận thế bao vây chàng được. Bỗng nghe Lý Hàn Thu hét lên một tiếng :

- Coi đây !

Tiếng quát chưa dứt một đại hán trúng kiếm ngã lăn ra Đỉnh Bội khẽ hỏi Du Tiểu Quyên :

- Quyên cô nương ! Tại hạ nhận thấy bọn chúng hiệp lực công mà Lý đệ chỉ có một mình thì e rằng con mãnh hổ khôn địch bầy cáo. Lỡ để nguy hiểm đến y thì chúng ta có hối hận cũng không kịp vậy tại hạ muốn ra giúp y một tay, vậy cô nương tính thế nào ?

Du Tiểu Quyên mắt vẫn theo dõi cuộc chiến giữa Lý Hàn Thu và bọn đại hán nàng bình tĩnh lắc đầu đáp :

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì bây giờ Đỉnh huynh chưa cần phải ra tay, chúng ta hãy ráng chờ thêm một lúc nữa xem sao vì Lý Hàn Thu không muốn cho ai trợ trận.

Giữa lúc hai nười còn đang nói chuyện thì hai đại hán nữa đã trúng kiếm té xuống, Đỉnh Bội lẩm bẩm để nói mình nghe :

- Thất tuyệt ma kiếm quả nhiên lợi hại phi thường !

Những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt, chỉ trong khoảnh khắc cả tám đại hán đều bị tử thương dưới lưỡi kiếm Lý Hàn Thu. Lúc này chẳng những bên địch bị kiếm pháp tàn độc của Lý Hàn Thu làm cho bỏ vía mà cả Quân Trung Phụng và Tân Nhi cũng phải chấn động tâm thần. Lý Hàn Thu liếc mắt ngó thì thể địch nhân nằm ngổn ngang bên cạnh mình một cái rồi đột nhiên cất bước tiến về phía trước.

Tân Nhi vẻ mặt vẫn âu lo ngập ngừng hỏi Du Tiểu Quyên :

- Quyên tỷ tỷ ! Một mình y xông vào bên địch...

Du Tiểu Quyên gắt lời :

- Cô nương bất tất phải quan tâm bọn này không cản trở được y đâu.

Nàng chưa dứt lời thì Lý Hàn Thu đã tới gần mấy đội giới bị. Phương Tú thấy Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu lợi hại vô cùng trong lòng cũng kinh hãi, nhưng hán biết trong Phương gia đại viện còn mấy đội cao thủ làm hậu bị quân mà Hàn Đào đã sai người đi mời rồi, bọn chúng cũng sắp tới nơi. Hắn chỉ mong bọn Du Tiểu Quyên không có người đến tiếp viện thì cuộc chiến bữa nay chưa chắc đã thất bại.

Lý Hàn Thu còn cách bên kia chừng ba thước chàng dừng bước lại cầm ngang thanh trường kiếm để trước ngực hô :

- Các vị muốn lấy một chọi một hay nhiều người vây đánh cũng được, có bao nhiêu thủ đoạn ác độc hãy trở ra hết đi.

Bên địch có ngót đến năm chục người, hàng trăm con mắt nhìn chăm chú vào Lý Hàn Thu nhưng chẳng một ai lên tiếng đáp lại.

Lý Hàn Thu cười nhạt nói tiếp :

- Tại hạ biết rằng các vị ở vào tình trạng đáng thương hơn là đáng trách. Trong các vị đây người nào không bị được vật cẩu Phương Tú, Hàn Đào kiềm chế cũng chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của chúng.

Nhưng trăm con mắt lấp loáng chiếu ra những tia thần quang trợn lên nhìn Lý Hàn Thu dường như chú ý nghe lời chàng nói, song vẫn không có một ai đáp lại. Lý Hàn Thu tay nắm lấy kiếm quyết nói :

- Môn Thất tuyệt ma kiếm của tại hạ sát khí nặng nề ma khí đầy rẫy. Nếu các vị không muốn bị tử thương về lưỡi kiếm của tại hạ thì xin rút lui trước đi để khỏi bị đổ máu. Vị nào đã bị trúng kiếm thì không chết cũng thành tàn phế, tại hạ nói đến đây là đã hết lời còn nghe hay không tùy các vị liệu định.

Trường kiếm vẫn để trước ngực chàng né người đi xông vào trận địa, ánh hàn quang loé mắt mười mấy thanh vừa đao vừa kiếm đồng thời rút ra khỏi vỏ để chống cự thế kiếm của Lý Hàn Thu. Ngoài ra còn một số phản kích vào những đại huyết trọng yếu trong người chàng. Lý Hàn Thu dựng trường kiếm lên xoay mình hai cái những tiếng choang choang vang lên ! Trường kiếm của chàng đã đụng vào khí giới của đối phương, chàng tiếp tục xông vào đám đông. Lý Hàn Thu xoay mình với một tốc độ rất mau lẹ, thanh trường kiếm của chàng biến thành một bức màn ánh sáng bao quanh mình gạt binh khí của đối phương hất ngược lại. Du Tiểu Quyên lắc đầu khẽ nói :

- Y ra chiêu này thật là lớn mật, dù có phá được trận thế của địch nhưng cũng chẳng nên lấy đó làm gương.

Thanh trường kiếm của chàng lưu động không ngớt, những điểm hàn quang lấp loáng xuyên qua quần địch, kiếm quang tới đâu tiếng rú thê thảm vang lên tới đó và nhiều người bị trúng kiếm té xuống.

Du Tiểu Quyên khẽ thở dài nói :

- Quả là một kiếm pháp cực kỳ tàn độc gây nên những thảm trạng tuyệt nhân hoàn.

Phương Tú đột nhiên nói xen vào :

- Vì thế mà quyết không thể để thứ kiếm pháp này lưu truyền ở trên đời.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp :

- Nhưng cũng may phải có thứ kiếm pháp này mới đối phó được với bọn Giang Nam song hiệp và Đàm Dược Sư. Nếu không thì dù có những kiếm chiêu rất cao thâm mà không giấu được sát khí là chẳng thể nào khiến cho các vị và những quân tàn ác kia phải kinh tâm động phách.

Phương Tú tuy bị nòng mạt sát nhưng cũng đành câm họng không dám nói gì. Du Tiểu Quyên vừa dứt lời thì lại có bảy tám người bị trúng kiếm ngã lăn ra, bên địch bị trúng kiếm đến gần một nửa những người còn lại trong lòng xao xuyến thế trận nao núng bọn chúng tới tấp lùi lại phía sau Lý Hàn Thu dừng tay kiếm quát :

- Đứng lại ! Chỉ cần nói ra trong bọn các vị ai là Hàn Đào liền được tự do rời khỏi nơi đây tại hạ quyết không làm khó dễ và không muốn sát hại thêm nhiều người nữa.

Bỗng thấy một đại hán tay cầm đơn đao trở vào một võ sĩ mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm đáp :

- Y là Hàn Đào đó !

Lý Hàn Thu nhảy xổ lại vùng trường kiếm đâm lẹ tới trước ngực người đó, người này vùng kiếm lên gạt thế kiếm của Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không phải là Hàn Đào.

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi :

- Các hạ không phải thì ai là Hàn Đào ?

Người cầm trường kiếm nói :

- Kẻ nào trở bừa bãi là con người man trá, tại hạ không biết ai là Hàn Đào vậy các hạ hỏi anh bạn dùng đao kia.

Lý Hàn Thu hơi trường kiếm cản đường đại hán cầm đao nói :

- Ông bạn hãy đứng im !

Đại hán cầm đao đã nhìn thấy thế kiếm cực kỳ tàn độc của Lý Hàn Thu gã biết rằng nếu xoay mình chạy trốn tất phải chết dưới lưỡi kiếm của chàng, gã từ từ tiến lại trước mặt Lý Hàn Thu. Lý Hàn Thu giữ hai đại hán lại bọn kia thừa cơ lùi ra ngoài bốn trượng, chàng giơ trường kiếm lên nói :

- Trong hai vị đây ai là Hàn Đào xin nói mau đi ? Trò lừa gạt để mình trốn lánh thì đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu.

Đại hán cầm đao quay lại nhìn đồng bọn thấy chúng đã lùi ra ngoài ba trượng rồi liền đáp :

- Giả tử tại hạ tự nhận là Hàn Đào cũng vậy mà thôi, đáng tiếc tại hạ lại không phải là Hàn Đào.

Người cầm kiếm nói theo :

- Nếu các hạ bảo tại hạ là Nhị trang chúa thì còn vinh dự gì bằng ?

Lý Hàn Thu nói :

- Nghe giọng lưỡi của hai vị thì dường như đều không phải là Hàn Đào ?

Đại hán cầm đao và đại hán cầm kiếm nhìn nhau bật cười, hiển nhiên chúng lấy việc lừa gạt được Lý Hàn Thu là một việc rất thoả mãn. Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi vung trường kiếm quét qua hai bên, bỗng hai tiếng rú thê thảm vang lên cả hai đại hán đều trúng kiếm té xuống. Du Tiểu Quyên bước lẹ tới nơi khẽ bảo Lý Hàn Thu :

- Hàn Đào đã lui vào trong nội viện rồi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương đã trông thấy hán rồi hay sao ?

- Tiểu muội đã nhìn thấy rồi nhưng chưa kịp nói cho Lý tướng công hay...

Lý Hàn Thu ngắt lời nói :

- Nếu cô nương cho tại hạ biết trước thì hán đã không trốn vào nội viện được.

Giọng nói của chàng có vẻ trách móc Du Tiểu Quyên mỉm cười khẽ nói :

- Nếu bọn ta mà ngăn cản Hàn Đào thì trong Phương gia đại viện còn ẩn nấp rất nhiều cao thủ võ lâm e rằng chúng ta không có cách nào ngăn cản bọn chúng được.

- Theo lời cô nương thì chúng ta còn phải trải qua một trận ác chiến nữa hay sao?

- Tiểu muội nghĩ rằng không phải một trận mà thôi có khi còn nhiều trận nữa. Vậy Lý huynh cần phải nghỉ ngơi một chút để còn sức chiến đấu và trừ diệt dư đảng trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói :

- Té ra là vậy, nếu thế thì tại hạ trách lầm cô nương.
- Lý huynh bất tất phải khách sáo, tiểu muội chỉ hy vọng làm sao trừ được hết cường địch ở trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Theo lời cô nương nói thì dường như ngoài Phương gia đại viện dư đảng của Phương Tú cũng còn nhiều.

Du Tiểu Quyên gật đầu đáp :

- Nhiều lắm ! Gia gia tiểu muội cùng mấy vị tiền bối võ lâm đã đi xục tìm nhưng chưa thể giết hết được...

Hai người còn đang nói chuyện đột nhiên có tiếng hú vang lên bên lỗ tai, tiếng hú này dường như ở một nơi rất xa vọng lại Du Tiểu Quyên biến sắc nói :

- Lý huynh ! Chúng ta lui vào trong nhà quách !

Lý Hàn Thu thấy nàng lộ vẻ hốt hoảng nên không hỏi gì nữa lập tức đi theo Quyên Nhi lui vào căn nhà lúc trước. Hiện giờ những thi thể ở trong phòng cũng như ngoài cửa đều đã được dọn đi hết sạch rồi. Những võ sư bị thương đều đã được Tần Nhi và Quân Trung Phụng băng bó xong đau đấy, còn mấy người chưa bị thương thì ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Phương Tú nói :

- Phương viện chúa ! Tại hạ e rằng Hàn Đào không đoái hoài gì đến viện chúa nữa đâu.

Phương Tú cười mát nói :

- Tại hạ nghĩ rằng y không dám thế.

Lý Hàn Thu nói :

- Viện chúa trông vào điều chi mà nói vậy.

Phương Tú hần nhó cười đáp :

- Con người đã lâm vào tình trạng này, y phải khám phá ra những nỗi bí ẩn về sống còn.

- Phương viện chúa nghĩ thế là hay, có khám phá ra được lý lẽ về sinh tử con người mới thành thôi.

Phương Tú mỉm cười nói :

- Lý thế huynh ! Thế huynh chớ vội mừng hiện giờ chúng ta hãy còn ở vào tình trạng dằng co chưa phân thắng bại.

Du Tiểu Quyên đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Phương Tú nói :

- Dường như cứu tinh viện chúa đã tới rồi phải không ?
- Sao ? Cô nương cũng nghe thấy ư ?
- Chưa chắc y đã thật lòng giúp viện chúa đâu.
- Nếu y không vì tại hạ thì chẳng khi nào lại tới chốn này được, hoặc giả y đi qua đường Kim Lăng chứ không phải tới Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói :

- Có thể gia gia của bản nhân cũng tới nơi kịp thời.

Lý Hàn Thu nghe hai người nói chuyện chẳng hiểu chi hết chàng không nhịn được hỏi xen vào :

- Du cô nương ! Cô cùng Phương viện chúa nói gì vậy ?

Phương Tú hỏi :

- Sao ? Lý thế huynh không hiểu ư ?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp :

- Bất luận người sắp tới là ai, y có đã bại được bọn tại hạ nhưng chưa chắc đã cứu được viện chúa đâu.

Phương Tú chững hững không nói gì nữa, hắn đã nhìn thấy kiếm pháp ghê gớm của Lý Hàn Thu nếu còn chọc giận chàng thì lập tức tai họa sẽ đến với mình. Bỗng thấy Du Tiểu Quyên chuyển động mục quang nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Các vị anh em, chị em. Các vị hãy trả lời tiểu muội mấy câu được không ?

Nàng hỏi mấy câu này bằng một giọng tha thiết đầy vẻ đau đớn Lý Hàn Thu và Quân Trung Phụng nghe nàng hỏi câu này không khỏi sửng sốt. Quân Trung Phụng khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Du cô nương có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Du Tiểu Quyên đáp :

- Lát nữa chắc có một lão già tới đây...

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Người đó là bạn hay thù ?

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Dĩ nhiên họ là thù.

- Người đó có quen biết Du cô nương hay sao ?

- Y quen biết gia gia của tiểu muội..

Nàng ngó Lý Hàn Thu và Quân Trung Phụng nói tiếp :

- Kể ra lão có thù với gia gia tiểu muội nhưng lão tới đây để cầu lợi, vậy lão có khiêu chiến các vị bất tất phải động thủ.

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Lão đến đây để giúp Phương Tú hay để làm gì ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Có thể nói lão đến vì cả công tư hai bề, nếu gia gia tiểu muội mà không hạ sơn thì tiểu muội tin rằng Phương Tú không mời được vị kia tái xuất giang hồ.

Phương Tú chỉ tùm tùm cười chứ không nói gì, Du Tiểu Quyên lại nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Nhất là Lý huynh không nên động thủ trước với lão.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại sao vậy ?

- Tiểu muội đã nói rồi, lão là kẻ thù của nội tổ vậy lão tới đối phó với tiểu muội. Nếu lão thắng là một là lão sẽ bắt tiểu muội đi hay giết tiểu muội ngay đương trường nhưng lão nhất định không tìm các vị để động thủ...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói :

- Nếu các vị động thủ mà bị lão hạ rồi nhưng tiểu muội còn ở đây lão vẫn không chịu dừng tay. Vì thế mà các vị đừng động thủ với lão là hay hơn.

Phương Tú cười khanh khách nói :

- Du cô nương !...

Du Tiểu Quyên lạnh lùng ngắt lời :

- Im miệng đi ! Công việc của chúng ta Phương viện chúa đừng nhúng miệng vào.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng hán yên lặng không nói gì nữa Du Tiểu Quyên nghiêm nghị nói tiếp :

- Xin Lý huynh nghe lời yêu cầu của tiểu muội không nên hấp tấp động thủ.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo lời Du cô nương thì dường như võ công lão này rất cao thâm phải không ?

- Tiểu muội yêu cầu Lý huynh đừng ra tay, tiểu muội hy vọng Lý huynh nể lời tiểu muội mà y theo. Bằng không tiểu muội xin cáo từ rút lui trước.

Lý Hàn Thu ngăn người ra đáp :

- Được rồi ! Tại hạ sẽ theo lời cô nương nói.

Du Tiểu Quyên lại đảo mắt nhìn Tân Nhi và Quân Trung Phụng nói :

- Hai vị nghe rõ rồi chứ ?

Tân Nhi và Quân Trung Phụng gật đầu nói :

- Bọn tiểu muội nghe rõ cả rồi.

Du Tiểu Quyên lại nói nhỏ bảo Tân Nhi :

- Bất hạnh mà tiểu muội bị thương về tay lão thì các vị không nên tham chiến, đem tính mạng của Phương Tú ra mà uy hiếp lão mở đường cho đi. Các vị hãy tạm thời rời khỏi nơi đây để chờ tiểu muội tới nơi.

o0o